

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně, akademický rok 2017/2018
Vysokoškolská kvalifikační práce - magistři (diplomová práce) posudek vedoucího.

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA. Petr Urválek

Název práce: SOCHY PRO TÝNEC / SCULPTURES FOR TÝNEC

Slovní hodnocení:

Petr Urválek je snaživý ale chaotický. Má už leccos za sebou, jeho historie je ovšem víc než různorodá. Od matematiky přes chemii, kovářství, sochařství a scénografii, až po ambice designéra (viz email: a.design@).

Bakalářem se stal pod vedením Jana Ambrůze s asistentem Pavlem Korbičkou a po pauze a mezihře na JAMU u Jána Zavarského, byl s nadějí přijat do ateliéru performance. Na základě portfolia, ze kterého lze připomenout některá potenciálně performativní díla, např. 5-ti sekundovou akci FRK, instalaci na těle GO!, vlastní vstup do CHÝŠE, kde tematizuje své limity, možná i LINIE ČASU v krajině a zavěšení UKLIDNI SE, AEROKINETIKU ROVINY a ZESÍLENÍ TETELENÍ v obilném poli, také čichovou sochu s vůní kaka HOLLAND, i GEOMETRII TĚLEM a KRESBU KADIDLEM v Rosa Coeli, KRESBU DÝMOVNICÍ, a konec konců I POCTY PAULU GAUGINOVI. Klasické portfolio se od té doby ovšem nerozrostlo a z magisterského období je na atelierovém webu dohledatelná pouze akční instalace PUPÍKY z prvního semestru v roce 2015, v předloženém materiálu je dokumentace ROZSVÍCENÍ VLNĚNY. Tím je vyčerpána jeho dostupná dokumentace.

SOCHY PRO TÝNEC – obě části: ROZSVÍCENÍ cesty která nikam nevede a JEZDECKÝ POMNÍK pana Jaroslava Chlumeckého, posledního chovatele koní – v textové části podle autora “spojuje společná filosofie, otázka po smyslu vzniku a zániku věcí, principů, životů” a “oba disponují výraznou dávkou “nonsensuality”. Jestliže “má projekt za cíl klást otázky, vyvolat debatu – jak by se mělo chránit kulturní dědictví a dojít k jakési revizi kulturní krajiny obce, k revizi plánování” zůstává otázkou, zda se tak opravdu děje.

Petr se ani nestačil aklimatizovat na performativní strategie našeho atelieru a už nám chce představit výsledky svého projektu, jezdeckého pomníku, který měl podle vlastního záměru tesat z Carrarského mramoru. Byl jistě jako každý, kdo tamní lomy navštívil, fascinován. Jsem ale zvědavý jaký výstup uvidíme.

“Skica” má charakter náčrtu vysněného létacího kola Jana Tleskače od Jaroslava Foglara, zatímco “Vizualizace pomníku Jaroslava Chlumeckého” má parametry bysty Járy Cimrmana.

Kdyby Petr pracoval se skutečným Chlumeckého kolem, které prý ochraňuje, a nebo i jeho neskutečným kolem, kdyby se odvážil výtvarnosti a humoru pomníku – jezdecké sochy Jaroslava Haška od Karla Nepraše (na který jsem jej upozorňoval, ale přesto jej opominul vzít v potaz) ocitli bychom se na jiné úrovni vědomé práce.

Petr se dotýká s čistými úmysly podstatných záležitostí, ale neuvědomuje si jejich potenciál a souvislosti, je před nimi bezradný a neví co si s nimi počít. Snad kdyby se oddal intuici a nesnažil se tak urputně dostát původním nápadům, kdyby se nechal volně unášet svou vypravěčskou a improvizací energií... Kdyby věnoval víc pozornosti studiu než spolužačkám, nepletl by dohromady Schwitterse s Donatellem a neposuzoval by Myslbeka podle toho že Sv. Václav se místem Václavského náměstí asi nikdy neprojel. Měl by si také uvědomit rozdíl mezi trvalou SITE SPECIFIC realizací a dočasnou instalací, mezi tvorbou “specificity místa” pro pomník, jak si ji tvořil architekturou Michelangelo a respektem k existujícímu Génio Loci. Povšiml by si snad také, že jezdec Marina Mariniho nevznikl pro konkrétní místo, ale byl později kongeniálně umístěn. Mohl by také rozeznat rozdíl mezi formální patetičností památníku Mohyly míru u Slavkova a autenticitou mohyly po bitvě u Marathonu. Kdyby jako Kintera pracoval se skutečným kolem, oprostil by se od upachtěného svařovaného modelu kola, kterému zatím chybí to nejpodstatnější - a to J E Z D E C !

I krásný objekt “Model cesty s lampami” se skvělým instalačním potenciálem Petr stále vidí jen jako model. Také “Vizualizace rozsvícení” je vizuálně působivá virtuální intervence s imaginativní poetikou,

jenže nám je předkládána pouze jako vizualizace. Nevím jak dopadne prezentace, ale zatím to nejlepší, co jsem měl možnost z této realizace vidět, t.j. bohatý a kvalitní soubor fotografií se záznamem živé syrové akční intervence (obrazů které by snesly publikaci v National Geographic) podložené silným příběhem, Petr nehodlá prezentovat, protože tápe zaklet v tradičně formálním sochařsky objektově orientovaném myšlení. Nereprezentuje totiž záznam akce, ale modely ambiciozního sochařského projektu. Zatím si zkrátka neuvědomuje své kvality a lpí v klišé.

Poetický záměr obou prací přitom spadá spíš do Cimrmanovské poetiky, než do artistického diskurzu, a právě svým pábitelstvím zůstává sympatický. To si však Petr zdá se nepřipouští.

K hodnocení jeho diplomové práce lze využít i objektivizovatelných kritérií, jako je naplnění zadání, úroveň formálního, respektive technologického řešení, i rozsah práce apod. dovedou nás ovšem k podobně rozporuplnému výsledku.

Ze všech uvedených důvodů vážám zda lze doporučit udělení magisterského titulu.

Mám spoustu otázek, ale vyberu z nich až na místě, po shlédnutí finální prezentace.

(Závěrečné hodnocení:) - Uspokojivě

Návrh klasifikace: D

Posudek vypracoval(a): prof. akad. soch. Tomáš Ruller

Datum: 6. 5. 2018

Podpis: